

reformer af arbejdsmarkedet, overførselsindkomsterne og efterlønnen? Tør den dybest set gå i gang med at løse de grundliggende problemer i dansk økonomi, der kan sikre, at regeringens egen plan om f.eks. reduktion af skatte trykket kan gennemføres? Det er man i tvivl om, når man ser de forskellige udmeldinger.

Hos De Radikale sporer man en vis form for forståelse for, at der snart skal ske noget; men det samme er desværre ikke tilfældet hos Socialdemokratiet. Det er, som om partiet ikke har erkendt, at velfærdsstaten ikke kan fortsætte ad det spor, den bevæger sig i i dag. Men det vil debatten i dag og efterårets forhandlinger vise, og som sagt: Vi er villige til at udvise det politiske mod, der skal til.

Lad mig vende mig mod det foreliggende forslag til finanslov for 1999. Grundlæggende savner jeg visioner og forslag, der peger i retning af at ville løse de grundliggende problemer for økonomien. Overskuddet på statens finanser er næsten ikke til at få øje på. Det er selvfølgelig skuffende, at der efter så mange år med økonomisk opsving ikke er et solidt overskud på statens budget, og denne politik har ført til, at tilbagebetalingen af statsgælden foregår i snegletempo.

Denne bedrøvelige kendsgerning afspejler regeringens forhold til det offentlige forbrug, som ganske enkelt er ude af kontrol. Forbruget er år for år vokset omtrent dobbelt så hurtigt, som regeringen selv har stillet i udsigt. Da Nyrop-regeringen trådte til i 1993, lød løftet til befolkningen, at skattetrykket skulle falde, og senest lovede regeringen i sin »Danmark år 2005«-plan, at skattetrykket ville falde med ½ pct. om året. Men et er løfter, noget andet er virkelighed.

Regeringen nægter konsekvent at anerkende, at der er behov for en mere konsekvent prioritering af skattekroneerne. I modsat fald vil der ikke gå mange år, før der ikke længere er råd til at betale for de mest grundliggende velfærdsydelse, og det er som ved de fleste andre problemer her i tilværelsen: Jo tidligere man tager fat på dem, desto mindre smertefuldt bliver det også at løse dem.

Vi kommer ikke uden om at tage fat på et af de områder, der er løbet mest løbsk, nemlig overførselsindkomsterne. Det Konservative Folkeparti har f.eks. peget på behovet for ændring af efterlønnen. Det er jo ikke længere nedslidte arbejdere, der benytter sig af ordningen. Efterlønnen er blevet allemandseje og en

genvej til lavere pensionsalder; men det går ikke at parkere stadig flere arbejdsduelige på livsvarig overførselsindkomst i en tid, hvor der i stigende grad bliver behov for også den ældre del af arbejdsstyrken, og det er derfor, Det Konservative Folkeparti foreslår opstramninger i efterlønsordningen og en øget revalideringsindsats over for førtidspensionister.

Men regeringen ligger, som den har ret, den har selv banet vejen for fritidssamfundet. Når statsministeren under valgkampen stiller sig op og foreslår, at børnefamilierne skal have mere fritid, kalder han selv på problemerne, og vi kender nu resultatet: Befolkningen prioriterer fritid højere end mere i lønningsposen. Det kan man isoleret set ikke bebrejde nogen; men konsekvensen er, at samfundet som helhed ikke bliver rigere, og det er ikke i den retning, Det Konservative Folkeparti vil bringe Danmark. Det, der gør Danmark rigere, det, der gør danskere rigere, er vækst i den private sektor, og det er dér, væksten skal finde sted.

De gunstige økonomiske konjunkturer med lav rente og faldende ledighed har samlet set skabt flere arbejdspladser i Danmark. Det er en god udvikling, og det er også en udvikling, som vi skal fastholde. Men jeg har noteret mig i regeringens forslag, at regeringen næste år regner med en vækst i antallet af offentligt ansatte på 6.000 personer. Hvor mener regeringen egentlig, smertegrænsen er, når vi taler om antallet af beskæftigede i den offentlige sektor?

Det er jo ikke sådan, at de offentligt ansatte ikke gør et godt stykke arbejde – tværtimod – men spørgsmålet er, om vi ikke kan gøre noget for, at de i stedet bliver beskæftiget i den private sektor. Det er jo dansk erhvervsliv, der er grundstammen i økonomien, og det skal vi værne om. Erhvervslivet har brug for gode vilkår, for det vil komme hele samfundet til gode, og det har derfor høj prioritet i Det Konservative Folkeparti.

Regeringens pinsepakke, som den behændigt gemte, til valget var overstået, bragte virksomhederne og befolkningen en række skridt ad den forkerte vej. Den skabte utryghed for store dele af den danske befolkning, utryghed for boligejerne, utryghed for pensionsopsparene. Den nye ejendomsværdiskat og reduktionen af rentefradraget rammer mange boligejere hårdt, og det skaber selvfølgelig utryghed: Hvad kan vi vente os i fremtiden?

Pensionsopsparingen fik også et nakke drag. Den samlede beskatning er øget væsentligt, og